

Arrest

nr. 280 837 van 25 november 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. GOOSSENS
Aarschotsesteenweg 810
3012 WILSELE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 14 december 2021 voor de tweede keer een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder. Op 13 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 augustus 2022.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.12.2021 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Burundi

Geboortedatum: (...) 1992

Geboorteplaats: (...)

R.R.: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene dient opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van haar Belgische moeder, de genaamde Y. (...) A. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om dit aan te tonen legt betrokkene volgende documente voor:

- *Vervangingscontract voor arbeiders bij (...) vzw , onbepaalde duur vanaf 7/07/2014, met loonstroken voor de maanden 7/2014, 8/2014 en 9/2014;*
- *Bankafschriften Beobank op naam van betrokkene:*
 - 23/09/2014 38.50*
 - 13/10/2014 50.00*
 - 29/08/2014 80.00*
- *Pakbon ICI Paris XL 4/5/2020 en 6/4/2020 , geadresseerde M. (...) S. (...) (...)*
- *Factuur levering Zalando 6/12/2019 , 12/12,2019 14/01/2020, 11/05/2020,26/05/2020*
- *Attest De Voorzorg: betrokkene staat ingeschreven als persoon ten laste;*
- *Verklaring op eer van familieleden en/of derden, waarmee zij te kennen geven dat betrokkene bij haar moeder inwoont en van haar ten laste is. Dergelijke verklaringen op eer hebben geen bewijswaarde om het voorgehouden ten laste zijn te staven. Minstens moeten dergelijke verklaringen ondersteund worden door officiële stukken, maar de schaarse overlegde stukken volstaan daartoe niet;*
- *09/05/2014 Inschrijvingsformulier Schooljaar 2013-14 GO! Centrum voor volwassenenonderwijs Kempen Mol. NT2 BT A- NT2 Breakthrough A*
- *14/07/2010 Okan Boomgaard , onkostenfactuur voor mei + juni 2010*
- *28/05/2020 OCMW Mol Verklaring dat betrokkene geen steun ontvangt*
- *Ministère de la justice, direction des titres fonciers et du cadastre national Attestation de non Possession d'immeuble xxx, gedaan te Bujumbura 24/06/2021*
- *Ministère de la justice et la protection Civique; Direction des titres fonciers Attestation de non Possession d'immeuble xxx, gedaan te Bujumbura 26/02/2020*
- *Ministère de la Justice ; Direction des titres fonciers Attestation de non Possession d'immeuble xxx, gedaan te Bujumbura 18/07/2014*
- *Bediendencontract (...) vzw op naam van referentiepersoon voor onbepaalde duur vanaf 06/04/2009, met loonbrieven voor de maanden juni, juli, augustus en oktober 2021;*
- *Volledig Uittreksel van de gegevens van een geregistreeerde entiteit natuurlijk op naam van Y. (...) A. (...), 15/09/2020*
- *ING uittreksels op naam van referentiepersoon;*
- *Huurovereenkomst op naam van Y. (...) A. (...)*

Betrokkene blijkt in 2014 zelf gewerkt te hebben. Dit gegeven valt reeds moeilijk te rijmen met de voorgehouden bewering ten laste te zijn. Vermits betrokkene al in 2014 tewerkgesteld was in België, kan verondersteld worden dat zij in staat is om in haar eigen onderhoud te voorzien.

Verder liggen schaarse documenten voor inzake het ten laste zijn. Opnieuw werd een document van de Burundese autoriteiten overlegd, daterend van 2014. Het werd reeds eerder niet weerhouden. Betrokkene legt nu bijkomend attesten voor daterend van 2020 en 2021. Nog altijd wordt echter niet aangetoond dat betrokkene geen inkomsten had in haar land van herkomst. Dat betrokkene, zoals werd geattesteerd, geen onroerend goed bezat in 2021 en 2020 is nogal logisch: ze verblijft al sinds 2009 in België. Het is volstrekt onduidelijk waarvan betrokkene momenteel leeft. Nergens blijkt dat zij structureel financieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Zij doet nochtans geen beroep op het OCMW van de gemeente waar ze ingeschreven is. Betrokkene toont allerminst aan dat ze financieel en materieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Het attest uitgereikt op 28/05/2020 door het OCMW Mol verklaart dat de betrokkene niet steungerechtigd is. Uit het administratief dossier blijkt echter dat betrokkene voor de periode van november - december 2011 een bijstandsuitkering als alleenstaande heeft gekregen en dus ook niet ten laste viel van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 14/08/2014 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden voor gezinshereniging volgens art.40ter van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht. Ze voert eveneens een situatie van machtoverschrijding aan.

Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Aangezien de verwerende partij overweegt als volgt: "Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.";

Dat nochtans de voorwaarde dat de afhankelijkheidsrelatie al bestond van in het land van herkomst of origine niet geldt indien het een afstammeling betreft die in het land van herkomst nog geen 21 jaar oud was (R.v.St., 26 januari 2017, nr. 181.327);

Dat verzoekende partij nog geen 21 jaar oud was toen zij in België aankwam;

Dat dit onder meer blijkt uit documenten waarover de verwerende partij zelf beschikt en naar verwijst op het moment van het nemen van de bestreden beslissing;

Dat verzoekende partij slechts 19 jaar oud was ten tijde van het in het administratief dossier aanwezige OCMW-attest inzake de periode 2011;

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf stelt dat verzoekende partij reeds sedert 2009 in België verblijft; zij moest in dat jaar nog 17 worden!;

Aangezien de verwerende partij haar macht overschrijdt door te eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond van in het land van herkomst of origine zelfs al was men toen nog geen 21 jaar oud;

Dat de verwerende partij minstens haar zorgvuldigheidsplicht schendt door over het hoofd te zien dat verzoekende partij nog geen 21 jaar oud was toen zij in België arriveerde;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat die motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat zodoende de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel), schending van de zorgvuldigheidsplicht en wegens machtsoverschrijding;"

3.2 In een tweede middel voert verzoekster opnieuw de schending van de motiveringsplicht en een situatie van machtsoverschrijding aan.

Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Aangezien de verwerende partij eerst de lange lijst aan bewijzen van afhankelijkheid opsomt en dan stelt dat dit schaarse documenten inzake het ten laste zijn betreffen;

Dat dit tegenstrijdig is;

Dat een tegenstrijdige motivering geen afdoende motivering kan zijn;

Dat het verder van machtsoverschrijding getuigt om zomaar een hele reeks aan bewijzen af te doen als te schaars;

Dat deze machtsoverschrijding des te pertinenter is nu er reeds frequent werd vastgesteld dat de verwerende partij onredelijk streng is in haar beoordeling van de eis van afhankelijkheid;

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is en mag op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C1/05);

Dat de verwerende partij, door het toepassen van eigen criteria, duidelijk zonder rekening te houden met talrijke aangereikte andere bewijsmiddelen, handelt in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie, zodat zij haar motiveringsplicht schendt en haar macht overschrijdt;

Dat volgens Uw Raad het begrip 'ten laste' hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon vereist, waarbij het bewijs van onvermogen slechts bijzaak is (RvV, 26 oktober 2018, nr. 211.725);

Dat het onmiskenbaar vast staat dat verzoekende partij reeds jarenlang actief ondersteund wordt door haar moeder, bij wie zij inwoont;

Dat zodoende de verwerende partij haar macht overschrijdt en haar motiveringsplicht schendt door de aanvraag gezinshereniging te weigeren omdat het onvoldoende vast zou staan dat verzoekende partij ten laste van haar moeder is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat die motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat zodoende de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel) en wegens machtsoverschrijding;”

3.3 In haar derde middel voert verzoekster nogmaals de schending van de motiveringsplicht aan.

Ter adstruering van haar derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Aangezien de verwerende partij motiveert als volgt: “Vermits betrokkene al in 2014 tewerkgesteld was in België, kan verondersteld worden dat zij in staat is om in haar eigen onderhoud te voorzien.”;

Dat dit natuurlijk onjuist is, gezien het voor verzoekende partij nadien verboden was om te werken;

Dat verzoekende partij werkte in de periode dat zij het recht had om te werken, toont enkel en alleen aan dat zij werkwilgig is, niet dat zij in staat is om in haar eigen onderhoud te voorzien in een periode dat zij geen recht heeft om te werken;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat die motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat zodoende de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel), schending van de zorgvuldigheidsplicht en wegens machtsoverschrijding;”

3.4 In een vierde middel voert verzoekster de schending van het vertrouwensbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel aan.

Ter adstruering van haar vierde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Aangezien de verwerende partij het eerste verzoek om gezinshereniging in 2015 heeft afgewezen omdat het ‘attestation de non possession d’immeuble’ niet de regio’s Gitega en Ngozi dekte (die gebieden waren destijds niet onder controle van de overheid, zodat de overheid enkel attesten kon uitschrijven met melding dat deze regio’s uitgezonderd waren);

Dat hiermee het vertrouwen in hoofde van verzoekende partij gewekt werd dat het bijbrengen van een ‘attestation de non possession d’immeuble’ zonder uitzondering wél aanvaard zou worden;

Dat verzoekende partij zich alle moeite van de wereld getroostte om dit attest bij te brengen;

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing plots zegt dat dit attest niet relevant is door te stellen dat het nogal logisch is dat verzoekende partij geen onroerend goed bezit in het thuisland, gezien zij al sedert 2009 in België verblijft;

Dat de verwerende partij hierdoor het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel schendt, reden waarom de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;"

3.5 In een vijfde en laatste middel voert verzoekster opnieuw de schending aan van het motiveringsbeginsel en voert ze een situatie van machtsoverschrijding aan.

Ter adstruering van haar vijfde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Aangezien de verwerende partij stelt dat het feit dat verzoekende partij in november en december 2011 een bijstandsuitkering als alleenstaande van het OCMW heeft ontvangen, aantoont dat verzoekende partij niet ten laste is;

Dat dit onjuist is;

Dat verzoekende partij in het land is sedert 2009, zijnde 13 jaar;

Dat zij in die dertien jaar amper twee maanden uitkering ontving (mogelijks verkeerdelijk);

Dat dit uiteraard niet aantoont dat verzoekende partij niet ten laste is;

Dat het genieten van OCMW-steun geen afbreuk doet aan de hoedanigheid van 'familie ten laste' van een Belg of Unieburger (HvJ, 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat de noodzaak van materiële steun vanwege het familielid moet bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05); dit is in casu manifest het geval: verzoekende partij ontving weliswaar gedurende twee luttele maanden in 2011 een OCMW-uitkering, doch op het moment van de aanvraag gezinshereniging bestond de noodzaak van materiële steun vanwege haar moeder reeds voor acht (!) ononderbroken jaren;

Dat de verwerende partij haar macht overschrijdt door te stellen dat men niet meer ten laste zou zijn van zodra men vele jaren vóór de aanvraag gezinshereniging heel eventjes een OCMW-uitkering heeft ontvangen, terwijl men ondertussen reeds acht jaar ononderbroken steun krijgt van de moeder, bij wie men inwoont;

Dat de verwerende partij door haar al te strenge overweging, die bovendien strijdig is aan het standpunt van het Hof van Justitie, haar motiveringsplicht schendt;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat die motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, http://www.juridat.be/cgi_juris/jurn.pl);

Dat de formele motiveringsplicht een substantiële vormvereiste inhoudt;

Dat de verwerende partij de motiveringsplicht heeft geschonden, zowel op materieel als op formeel vlak;

Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 62 Vreemdelingenwet), zodat Uw Raad deze bestuurshandeling behoort te vernietigen;

Dat zodoende de bestreden beslissing behoort te worden vernietigd wegens schending van de motiveringsplicht (zowel materieel als formeel) en wegens machtsoverschrijding;"

3.6 Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

De Raad buigt zich in eerste instantie over verzoeksters kritiek aangaande de situatie van machtsoverschrijding. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de administratieve overheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent.

Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding.

De beschouwingen die verzoekster naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. Verweerder handelt immers volledig binnen zijn wettelijke bevoegdheid, waar hij verzoeksters verblijfsaanvraag met toepassing van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet weigert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet, dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging omdat niet afdoende is aangetoond dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon. De gemachtigde zet ook op concrete en duidelijke wijze uiteen waarom hij tot een dergelijke conclusie komt. Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Voorts blijkt uit verzoeksters betoog dat zij zich niet kan vinden in de motieven van de bestreden beslissing. Zij zet hieromtrent een inhoudelijke kritiek uiteen. Met deze kritiek voert verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Ook de zorgvuldigheidsplicht acht verzoekster geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (*cf.* RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Zoals hierboven reeds kort is aangehaald, is de bestreden beslissing genomen met toepassing van de artikelen 40*bis*, §2, eerste lid, 3° en 40*ter* van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich ten overstaan van het bestuur immers op haar hoedanigheid van familielid van een Belg. Dit wordt niet betwist. De aangehaalde schending van bovenvermelde algemene beginselen moet dan ook in het licht van deze bepalingen worden onderzocht.

Artikel 40*ter*, §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”*

Deze bepaling verwijst onder meer naar artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De bestreden beslissing is gegrond op het determinerend motief dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster ten laste was van de Belgische referentiepersoon van in het land van herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde motiveert dat uit niets blijkt dat verzoekster structureel financieel wordt ondersteund door de referentiepersoon, haar moeder. Ze toont dan ook niet aan dat ze financieel en materieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Verzoekster gaat niet akkoord met dit motief. Ze betwist dat ze moet aantonen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in haar land van herkomst, omdat zij de leeftijd van 21 jaar nog niet had bereikt op het moment dat ze haar land van herkomst verliet om naar België te komen.

De Raad stelt eerst en vooral vast dat verzoeksters geboortedatum en het moment waarop ze België voor het eerst binnen kwam, niet ter discussie staan. Uit de stukken van het administratief dossier en uit hetgeen wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt inderdaad dat verzoekster nog geen 21 jaar oud was toen ze haar land van herkomst verliet. Verzoekster had daarentegen wel de leeftijd van 21 jaar bereikt op het moment van de indiening van de aanvraag gezinshereniging, te weten 14 december 2021.

Uit de bovenvermelde bepalingen blijkt dat de vreemdeling die een aanvraag gezinshereniging indient in functie van zijn Belgische ouder en die de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt, het bewijs zal moeten leveren van het ‘ten laste zijn’ van de Belgische referentiepersoon. Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van zijn Belgisch familielid *in concreto* moet worden onderzocht, waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag gezinshereniging aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en reeds in zijn land van herkomst was aangewezen op de ondersteuning van zijn Belgisch familielid om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De Raad van State is van oordeel dat er geen voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd door de administratie die van de bloedverwant van een Belg in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar, vereist dat hij aantoont dat hij reeds in zijn land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 12 november 2013, nr. 225.447; RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet is op zich voldoende duidelijk in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot aan het moment van de aanvraag.

Uit het voorgaande blijkt dat bloedverwanten in neergaande lijn die ouder zijn dan 21 jaar op het moment waarop de bestreden beslissing wordt genomen, om verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een Belgische ascendent, dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de

referentiepersoon en dit voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van herkomst. De omstandigheid dat verzoekster nog geen 21 jaar oud was toen ze haar land van herkomst verliet en België binnenkwam, doet geen afbreuk aan het feit dat de vreemdeling die om gezinshereniging verzoekt met een Belgische onderdaan, moet aantonen van de Belg ten laste te zijn geweest in het land van herkomst. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de voorwaarde van het 'ten laste zijn' niet geldt indien het een afstammeling betreft die in het land van herkomst nog geen 21 jaar oud was.

Verzoekster betoogt verder dat de motieven van de bestreden beslissing tegenstrijdig zijn waar de bewijsstukken ter staving van het 'ten laste zijn' als schaars worden bestempeld. De bewijslast inzake de voorwaarde van het 'ten laste zijn' rust bij de verblijfsaanvrager. Het is aan verzoekster om haar aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van verzoekster de vereiste stavingstukken te verzamelen of bijkomende inlichtingen te vragen. De Raad wijst er op dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie daarvan impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs levert ten laste te zijn van de referentiepersoon. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer. Het behoort dan ook tot de vrije appreciatiebevoegdheid van verweerder om de bewijswaarde van de voorgelegde stukken te evalueren en het komt niet aan de Raad toe om zelf de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen en zich op dat punt in de plaats te stellen van verweerder (cf. RvS 17 juni 2002, nr. 107.903).

Van een tegenstrijdige motivatie is *in casu* dan ook geen sprake aangezien de gemachtigde louter een gedetailleerd overzicht geeft van de documenten die door verzoekster zijn overgemaakt ter staving van het ten laste zijn van de referentiepersoon en nadien overgaat tot een concrete beoordeling van deze stukken. Het feit dat verzoekster inderdaad verschillende documenten heeft overgemaakt, betekent op zich nog niet dat automatisch moet worden besloten dat deze documenten de afhankelijkheid van verzoekster ten aanzien van de referentiepersoon bewijzen. Het komt de gemachtigde toe om deze documenten met toepassing van zijn ruime appreciatiebevoegdheid te beoordelen. Het loutere feit dat verzoekster niet akkoord is met de stelling dat de documenten schaars zouden zijn, getuigt enkel dat verzoekster op dit vlak een andere mening is toegedaan, doch dit doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoekster hiermee een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat zij in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat waar verzoekster aanvoert dat "*frequent werd vastgesteld dat de verwerende partij onredelijk streng is in haar beoordeling van de eis van afhankelijkheid*", dit een louter algemene en vage bewering betreft die geenszins wordt ondersteund door de nodige bewijsmiddelen. Verzoekster maakt verder ook niet duidelijk op welke wijze de gemachtigde de rechtspraak van het Hof van Justitie schendt. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekster niet aantoonde dat de gemachtigde onredelijk of onzorgvuldig te werk is gegaan bij het beoordelen van de bewijsstukken.

Verzoekster voert vervolgens aan dat het feit dat zij in 2014 was tewerkgesteld in België impliceert dat zij in staat is om in haar eigen onderhoud te voorzien, fout is. Ze betoogt dat zij weliswaar tewerkgesteld was in de periode dat zij daartoe het recht had maar dat het haar nadien verboden was om te werken. Volgens haar toont dit aan dat zij werkwilleg is, doch niet dat zij in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien in een periode waarin zij geen recht heeft om te werken.

Verzoekster toont met dit betoog niet aan dat zij niet in staat is om te werken en toont dus niet aan dat de bestreden beslissing op dit vlak foutief is. Uit de bestreden beslissing, die wordt ondersteund door het administratief dossier, blijkt immers dat verzoekster een arbeidscontract voorlegt, samen met loonstrookjes voor de periode juli, augustus en september 2014. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoekster op dat moment in het bezit was van een attest van immatriculatie waardoor zij toegang had tot de arbeidsmarkt in afwachting van een beslissing inzake haar aanvraag gezinshereniging. Haar attest van immatriculatie is ingetrokken in 2015, waardoor verzoekster inderdaad geen toelating meer had om arbeid te verrichten in België. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat het gebrek aan toelating om arbeid te verrichten niet gelijkstaat aan de omstandigheid dat zij niet in staat zou zijn om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Daargelaten het gegeven dat verzoekster geen permanente

toelating heeft om arbeid in België te verrichten, blijkt onomstotelijk dat verzoekster zich wel in de fysieke mogelijkheid bevindt om arbeid te verrichten. Zou verzoekster dus de toelating hebben om actief te zijn op de arbeidsmarkt, staat niets haar in de weg om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Minstens maakt verzoekster het tegendeel niet aannemelijk. Het feit dat ze weldegelijk in staat is om te werken en dus in haar eigen levensonderhoud te voorzien, vormt een tegenindicatie van het ten laste zijn van de referentiepersoon.

Voorts acht verzoekster het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (cf. RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (cf. RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (cf. RvS 11 januari 2007, nr. 166.563).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster in haar concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften heeft verkregen van verweerder. Ook toont verzoekster geen vaste gedragslijn van verweerder aan, waarvan deze *in casu* zou zijn afgeweken. Verzoekster toont niet aan dat verweerder haar enige vorm van garantie heeft gegeven waardoor zij er kon op vertrouwen dat haar aanvraag gezinshereniging zou worden goedgekeurd indien zij een 'attestation de non possession d'immeuble' waarop geen uitzonderingen gelden, zou bijbrengen. Het enkele feit dat een dergelijk attest met uitzonderingen voor de regio's Gitega en Ngozi door verweerder niet werd weerhouden bij haar vorige aanvraag gezinshereniging in 2014, kan niet dienstig bij verzoekster de rechtmatige verwachting wekken dat een attest zonder dergelijke uitzonderingen wel door verweerder zou worden aanvaard. Een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het rechtszekerheidsbeginsel wordt aangetoond.

Tenslotte uit verzoekster kritiek ten aanzien van het motief dat zij in de maanden november en december van 2011 een bijstandsuitkering als alleenstaande heeft gekregen en zij dus niet ten laste viel van de referentiepersoon. Hoewel verzoekster tot op zekere hoogte kan worden gevolgd waar ze alludeert dat de omstandigheid dat ze inmiddels tien jaar vóór de huidige aanvraag gezinshereniging gedurende een korte periode OCMW-steun heeft ontvangen niet automatisch betekent dat ze op dit moment niet ten laste is van de referentiepersoon, kan deze kritiek alsnog geen aanleiding geven tot de nietigheid van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing vermeldt weliswaar dat verzoekster gedurende de maanden november en december 2011 niet ten laste viel van de referentiepersoon omdat zij in die periode een bijstandsuitkering als alleenstaande heeft ontvangen. Daarenboven motiveert de gemachtigde echter ook dat uit niets blijkt dat verzoekster op heden structureel financieel wordt ondersteund door de referentiepersoon. Hieruit volgt dat op het ogenblik van het indienen van de verblijfsaanvraag, geen afdoende bewijzen voorlagen waaruit blijkt dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het motief rond de OCMW-steun die verzoekster in 2011 heeft ontvangen, slechts een overtoollig motief betreft om te stellen dat verzoekster in die periode niet ten laste was van de referentiepersoon. Bijkomend moet immers ook worden gesteld dat niet blijkt dat zij ten tijde van de aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Dit motief is pertinent en draagkrachtig om de bestreden beslissing te schragen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden waar hij oordeelt dat ze niet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet voldoet, aangezien ze niet aantoonbaar ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN